ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΟΘΩΝΟΣ

(Από τὸ περίφημο βιβλίο τοῦ συνοδεύσαντος τὸν Ὄθωνα κατὰ τὴν κάθοδό του στὴν Ἑλλάδα Βαυαροῦ ἀξιωματικοῦ Χριστοφόρου Νέζερ)

(Συνέχεια καὶ τέλος)

ΠΙΣΤΡΕΨΑΜΕ ἔτσι ἀδόξως στὴ Βόνιτσα. Ἡ ἐλονοσία ὅμως θέριζε ἐκεῖ τοὺς ἄνδρες μου κι' ἐπανειλημμένως εἶχα στείλει ἐκθέσεις στοὺς προϊσταμένους μου, παρακαλῶντας νὰ μᾶς ἀνακαλέσουν. Τοῦ κάκου ὅμως, γιατί, ἀντὶ ἀνακλήσεως, μᾶς ἔστελναν κιβώτια μὲ φάρμακα καὶ ἕνα σωρὸ ὁδηγίες γιὰ τὴν χρῆσι τους. Μὰ οὔτε τὰ φάρμακα, οὔτε ἡ ὁδηγίες ἔφερναν κανένα ἀποτέλεσμα κ' ἡ κατάστασις τῶν ἐλονοσούντων ἀνδρῶν μου χειροτέρευε ὁλοένα. Ἀπὸ μέρα σὲ μέρα ἐξασθένιζαν κι' ἔλυωναν ἀπὸ τὸν πυρετό, χωρὶς νὰ ἔχουν καμμιὰ θεραπεία καὶ περίθαλψι. Κι' ἔτσι χρειάστηκε νὰ πεθάνουν 17 ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες μου γιὰ νὰ ἔρθῃ ἡ διαταγὴ τῆς ἀνακλήσεώς μας.

Ἦταν τόση ἡ χαρὰ ποὺ κυρίευσε τότε τοὺς στρατιῶτες μου, ὥστε ἡ ὑγεία τῶν περισσοτέρων βελτιώθηκε ἀπότομα καὶ τοὺς ἔπεσε μονομιᾶς ὁ πυρετός. Ἔτσι ξαναγυρίσαμε στὸ Μεσολόγγι, ὅπου μείναμε τρεῖς ἡμέρες κι' ἔπειτα ἐπιβιβαστήκαμε σὲ πλοῖα γιὰ νὰ ξαναγυρίσουμε στὴν Πάτρα.

Στὸ Μεσολόγγι εἶχα συνδεθῆ μὲ τὸν εἰρηνοδίκη τῆς πόλεως κύριο Νικολάκη τοῦ ὁποίου τὸ ἐπώνυμο, δυστυχῶς, μοῦ διαφεύγει. Τὸν ἐπισκεπτόμουν συχνὰ στὸ σπίτι του κι' ἐκεῖ εἶχα γνωρίσει τὴ γυναῖκα του, τὸν δεκατετραετῆ γυιό του καὶ τὴν κόρη του. Ὁ γυιός του λεγόταν Περικλῆς κ' ἦταν ἄγριος κι' ἀτίθασσος. Τοῦ ἄρεσε πολὺ τὸ τραγοῦδι καὶ σὲ κάθε στιγμὴ πεταγόταν κι' ἄρχιζε νὰ μᾶς τραγουδάῃ μὲ τὴν παιδιάστικη φωνή του διάφορα πατριωτικὰ τραγούδια. Ἡ μητέρα του ἦταν ἐνθουσιασμένη μαζύ του καὶ συχνὰ μοῦ ἔλεγε:

— Κύριε ὁπολοχαγέ, πάρτε μαζύ σας τὸν Περικλῆ μου στὴ Γερμανία καὶ φρόντισε νὰ γίνῃ καλλιτέχνης τοῦ τραγουδιοῦ.

Ἐγὼ τὸ ἔπαιρνα αὐτὸ ὡς ἀστεῖο καὶ τῆς ἀπαντοῦσα:

— Πολὺ καλά. Ὅταν θὰ πρόκειται νὰ φύγω, τότε θὰ σᾶς γράψω νὰ μοῦ τὸν στείλετε.

Ὅταν λοιπὸν ἐπιβιβαστήκαμε στὰ πλοῖα γιὰ νὰ γυρίσουμε στὴν Πάτρα, εἶδα ἔξαφνα νὰ καταφθάνῃ ἡ σύζυγος τοῦ εἰρηνοδίκου Νικολάκη μαζὺ μὲ τὸ γυιό της.

Μοῦ τὸν ἔφερνε γιὰ νὰ τὸν πάρω μαζύ μου!

Ἐγὼ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ ἔχασα. Μα ἀνακτῶντας ἀμέσως τὴν ψυχραιμία μου, τῆς εἶπα:

— Δὲν πρόκειται ἀκόμη, κυρία μου, νὰ γυρίσω στὴ Γερμανία. Γυρίζω μόνον στὴν Πάτρα... Ἔννοια σας κι' ἄμα θὰ φύγω γιὰ τὴν πατρίδα μου, θάρθῶ νὰ πάρω τὸν γυιό σας..

Ἔτσι τὴν ἔπεισα νὰ πάρῃ τὸν Περικλῆ της καὶ νὰ φύγῃ.

Τὸ ταξίδι μας ὥς τὴν Πάτρα ἔγινε μὲ λαμπρὴ γαλήνη καὶ ἔτσι φτάσαμε ἐκεῖ τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, μετὰ τὴν δύσι τοῦ ἡλίου. Σύμφωνα μὲ τοὺς ὑγειονομικοὺς κανονισμούς, ἔπρεπε ν' ἀποβιβασθοῦμε τὸ πρωὶ τῆς ἄλλης ἡμέρας μὰ ὁ λιμενάρνης ποὺ ἦταν φίλος μου, μᾶς ἀπήλλαξε ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς διατυπώσεις κι' ἔτσι βγήκαμε στὴν ξηρὰ τὸ ἴδιο βράδυ.

Στὰς Πάτρας εἶχε συγκεντρωθῆ ὁλόκληρο τὸ τάγμα μας γιατὶ εἶχε διαταχθῆ νὰ ἐπιστρέψουμε στὴ Βαυαρία.

Ἐμείναμε στὴν Πάτρα, στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Μαλτέζου, δεκαεφτὰ ἡμέρες, γιατὶ δὲν φαινόντουσαν πουθενὰ τὰ πλοῖα μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ταξιδεύαμε ὥς τὴν Τεργέστη.

Ἕνα βράδυ, καθὼς γύρισα ἀπὸ μιὰ ἐκδρομή, βρῆκα νὰ μὲ περιμένῃ, καθισμένος, σ' ἕνα ντιβάνι, ὁ Περικλῆς, ὁ γυιὸς τοῦ εἰρηνοδίκου κυρίου Νικολάκη. Μόλις μὲ εἶδε, πήδηξε ἀπάνω καὶ μοῦ ἔδωσε τὸ χέρι του λέγοντας:

— Ἤρθα, καθὼς βλέπετε, μαζὺ μὲ ὅλα μου τὰ πράγματα.

Καὶ μοῦ ἔδειξε ἕνα μπόγο ποὺ ἦταν στὴ γωνία τοῦ δωματίου.

Ἔπειτα μοῦ ἔδωσε μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ πατέρα του.

— Καλῶς ὥρισες, τοῦ ἀπάντησα ἐγὼ κάπως ξαφνιασμένος ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἐπίσκεψι καὶ πῆρα τὴν ἐπιστολή.

Ὁ κύριος Νικολάκης δὲν μοῦ ἔγραφε σ' αὐτὴν τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι μοῦ ἔστελνε τὸ γυιό του γιὰ νὰ τὸν πάρω στὴ Γερμανία καὶ νὰ σπουδάσῃ ἐκεῖ μουσική, ὅπως εἴχαμε συμφωνήσει!

Οὔτε κὰν ἔκανε λόγο γιὰ τὸ ποῦ θὰ εὕρισκα τὰ χρήματα ποὺ χρειαζόντουσαν γιὰ τὶς σπουδές του. Τὸ πρᾶγμα ἦταν κάτι παραπάνω ἀπὸ ἀφελές. Ἀλλὰ τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ;... Γιὰ τὴν ὥρα, ἔδωσα στὸν φιλόμουσο Περικλῆ νὰ φάῃ καὶ τοῦ εἶπα ὅτι τὴν ἄλλη μέρα θὰ σκεφτόμαστε γιὰ τὸ ζήτημά του.

Ὅταν σὲ λίγο, πῆγα κι' ἐγὼ νὰ φάω μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους συναδέλφους μου, τοὺς διηγήθηκα τὴν ἱστορία αὐτὴ καὶ τοὺς εἶπα ὅτι μοῦ ἦταν δυσάρεστο νὰ στείλω τὸν νεαρὸ Περικλῆ πίσω στοὺς γονεῖς του, ἀλλὰ καὶ ὅτι δὲν εἶχα χρήματα γιὰ νὰ τὸν πάρω μαζύ μου στὴ Γερμανία. Δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω πῶς μοῦ τὸν εἶχαν στεῖλει οἱ γονεῖς του, παίρνοντας ἕνα ἀστεῖο μου ὡς κουβέντα σοβαρή. Ὁ μισθός μου, ὡς ὑπολοχαγοῦ, δὲν ἔφτανε καθόλου γιὰ ν' ἀναλάβω μιὰ τέτοια εὐθύνη.

Ὁ συνταγματάρχης μας, ποὺ καθόταν κι' αὐτὸς στὸ τραπέζι μας, ἄκουσε τὰ λόγια μου, τὰ ὁποῖα εἶχαν προκαλέσει μεγάλη εὐθυμία στοὺς συναδέλφους μου, οἱ ὁποῖοι μὲ κορόϊδευαν γιὰ τὸν θετὸ γυιό μου. Μὲ κάλεσε λοιπὸν κοντά του ὁ συνταγματάρχης μου καὶ μοῦ εἶπε:

— Μὴ σ' ἐνδιαφέρει γιὰ τὸ πρᾶγμα αὐτό. Δὲν μπορεῖς νὰ πάρῃς μαζύ σου καὶ ἂν ἀκόμη θέλῃς, τὸ νέο αὐτό. Δὲν ἐπιτρέπεται κανεὶς ἰδιώτης νὰ παρακολουθήσῃ τὶς στρατιωτικὲς ἀποστολές, χωρὶς εἰδικὴ ἄδεια. Στὸ ἑξῆς ὅμως νὰ εἶσαι προσεχτικώτερος σ' αὐτὰ τὰ πράγματα, γιὰ νὰ μὴν παθαίνῃς τέτοιες ἱστορίες.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει,
Οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται, χαίρει ἡ κτίσις ὅλη!...

Εὐχαρίστησα τὸν συνταγματάρχη μου γιὰ τὰ λόγια του αὐτὰ ποὺ μ' ἔβγαζε ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι μου καὶ τὸν παρακάλεσα ν' ἀνακοινώσῃ στὸν Περικλῆ διὰ τοῦ διερμηνέως μας, γιατὶ ἴσως ἐκεῖνος δὲν θὰ τὰ πίστευε, ἀκούγοντάς τα ἀπὸ τὸ στόμα του. Αὐτὸ καὶ ἔγινε, καὶ τὴν ἑπομένη τὸ βράδυ, ἐπιβίβασα σ' ἕνα πλοῖο τὸ νεαρὸ Περικλῆ καὶ τὸν ἔστειλα πάλι στὸ Μεσολόγγι.

Τέλος ἔφτασαν τρία μεγάλα ὑδραϊκὰ πλοῖα κι' ἕνα γαλαξιδιώτικο βρύκιο γιὰ νὰ μᾶς παραλάβουν.

Κατὰ τὴν διαμονή μας στὴν Ἑλλάδα, ἕνα σωρὸ σκυλλιὰ ἀκολουθοῦσαν τοὺς διαφόρους λόχους. Ὁ συνταγματάρχης μας ὅμως ἀπηγόρευσε αὐστηρὰ νὰ τὰ πάρουμε μαζύ μας. Ὅταν λοιπὸν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ ἐπιβιβασθοῦμε στὰ πλοῖα, ὅλ' αὐτὰ τὰ σκυλλιὰ συγκεντρώθηκαν στὴν παραλία. Ἦσαν πάνω - κάτω σαράντα, διαφόρων εἰδῶν. Ἀλλὰ κανένα ἀπ' αὐτὰ δὲν μπῆκε στὶς βάρκες καὶ τότε ὅλα μαζὺ ἄρχισαν νὰ τρέχουν ἔξαλλα στὴν παραλία καὶ νὰ γαυγίζουν. Πολλὰ μάλιστα ρίχτηκαν στὴ θάλασσα καὶ μᾶς ἀκολούθησαν κολυμβῶντας. Ἀλλὰ ἐμεῖς ἀπομακρυνθήκαμε γρήγορα κι' ἔτσι τὰ φτωχὰ ζῶα, ἀποκαμωμένα, ἀναγκάστηκαν νὰ ξαναγυρίσουν πρὸς τὴν παραλία.

(Ἡ συνέχεια στὴν σελίδα 2449)

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΟΘΩΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 2424)

"Οταν ὅμως ἐπιβιβαστήκαμε στὰ πλοία, εἴδαμε ὅτι ἕνα γκρίζο τσοπανόσκυλλο τοῦ Παρνασσοῦ μᾶς εἶχε παρακολουθήσει ὡς αὐτά, κολυμπῶντας καὶ γαυγίζοντας μὲ ἀπόγνωσι. Ειδαμε τὸ δυστυχισμένο ζῶο ὅτι θὰ πνιγόταν κ' ἡ καρδιά μας τὸ συμπόνεσε. Τὸ λυπήθηκε κι' ὁ ἴδιος ὁ συνταγματάρχης μας, γιατὶ στὸ τέλος παρὰ τὴν ἀρχικὴ ἀταραγή του μᾶς ἐπέτρεψε νὰ τὸ πάρουμε μαζύ μας. Εὐτυχῶς γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ πνιγόταν...

* * *

Ἔτσι ἀπὸ ἕνα ἀρκετὰ ἐπίπονο ταξίδι πολλῶν ἡμερῶν διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης ξαναγυρίσαμε στὸ Βυρτσμπουργκ τῆς Βαυαρίας, ὅπου καὶ στρατανισθήκαμε στὸν παλαιὸ στρατῶνα μας. Ἐκεῖ μᾶς ἔγινε μεγαλοπρεπὴς ὑποδοχὴ ἀνωτέρα κάθε προσδοκίας ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς μας.

Ἀλλοίμονο ὅμως, ἡ ὑποδοχὴ εἶχε καὶ τὴ θλιβερή της ὄψι. Γιατὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συμπατριῶτες μας τοῦ κάκου ἀναζητοῦσαν τοὺς δικούς τους ἀνάμεσα στὶς τάξεις τῶν στρατιωτῶν μας. Καί, ὅταν ρωτοῦσαν τί ἀτέγιναν, τοὺς ἀπαντοῦσαμε, σκύβοντας τὰ κεφάλια μας:

— Πέθανε ἀπὸ ἐλονοσία... ἡ σκοτώθηκε στὴ Μάνη...

Τότε τα ξεφωνητὰ τῆς ἀρᾶς τῶν ἄλλων ποὺ εἶχαν ξαναβρεῖ τοὺς δικούς των, τὰ διέκοταν οἱ λυγμοὶ τῶν συγγενῶν ἐκείνων ποὺ δὲν ξαναγύρισαν.

Ὁ γέρων πατέρας μου ἦρθε καὶ μὲ ὑποδέχθηκε στὴν εἴσοδο τῆς πόλεως. Καθὼς μὲ φιλοῦσε μὲ λαχτάρα μοῦ εἶπε ὅτι στὸν ἐξώστη κάποιου σπιτιοῦ τῦ κεντρικοῦ δρόμου ἀπὸ τὸν ὁποῖο θὰ περνούσαμε θὰ ἔβλεπατὴ μητέρα μου καὶ τὴν ἀδελφή μου.

Πράγματι σὲ λίγο εἶδα σ' ἕναν ἐξώστη τὰ ἀγαπημένα μου αὐτὰ πρόσωπα, τὰ χαιρέτησα μὲ τὸ σπυθί μου. Ἀλλὰ ἡ μητέρα μου δὲν μὲ ἀναγνώρισε. Γιατὶ τὸ μουστάκι μου εἶχε μεγαλώσει καὶ ὁ ἑλληνικὸς ἥλιος μὲ ἔχε ψήσει. Ἐπὶ πλέον δέ, εἶχα παχύνει. Μόνον ὅταν κατασκηνώσαμε καὶ ἤρθε μαζύ μὲ τὸν πατέρα μου, τότε μ' ἀνεγνώρισε καὶ ρίχτηκε, κλαίγοντας, στὴν ἀγκαλιά μου.

Αὐτὸ τὸ τέλος εἶχε ἡ κοῦδός μας στὴν Ἑλλάδα.

ΤΛΟΣ

ΤΟ ΤΡΙΦΥΛΛΙ ΜΕ ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΦΥΛΛΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 2441)

τεβαίναμε τὸ δουνό, εἶνε ὅτι βρεθεῖ αὐτὸ τὸ λουλοῦδι ὑπὸ τὶς συνθῆκες ποὺ ἀπαιτοῦνται γιὰ νὰ εἶνε ἡ ἱδρασί του πλήρης κ' ἀκατανίκητη: Ἐγὼ τὸ εἶδα, ἐγὼ τὸ ἔκοψα κι κανεὶς ἄνθρωπος μὲ κακὸ μάτι δὲν πέρασε σίγουρα πρὶν ἀπὸ μᾶς ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό.

. .

Ξαναβλέπω μὲ τὴν ἀνάμνησί μου τώρα τὴν τραπεζαρία τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου φτάσαμε ἀργὰ τὸ βρᾶδυ.

Στὸ τραπέζι, ἡ κοντεσσίνα Λάουρα βρέθηκε καθισμένη σχεδὸν ἀπέναντι στὸν κόμητα Μποῦττι. Γι' πρώτη φορά, δὲν ζήτησε ἀποφύγη τὸ βλέμμα του. Φαινόταν μόνα σὰν νὰ τὸ προκαλῆ.

Ξαναβλέπω τὴν περίεργη φυσιογνωμία αὐτοῦ τοῦ Ἰταλοῦ μὲ τὸ λεπτὸ μουστάκι καὶ τὰ μαῦρα μάτια. Ξαναβλέπω τὰ χείλη του ποὺ ἄνοιξαν γιὰ νὰ ποῦν μὲ γλυκὺ χιρωνικόνο:

— Κοντεσσίνα Λάουρα, ἤμουν κ' ἐγὼ στὸ δουνὸ καὶ σᾶς εἶδα, ὅταν κόψατε τὸ τριφύλλι μὲ τὰ πέντε φύλλα ποὺ φέρνει τὴν εὐτυχία.

Ξαναβλέπω ὅλους τοὺς συνδαιτημοὺς ὀρθίους καὶ τὴν νέα κόρη, ποὺ τὴ μετέφεραν λιποθυμισμένη στὴν κάρη της.

Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 2447)

— Ἀργήσατε τῆς εἶπε ἀπότομα ὁ Σέρλοκ τῶν ἐκβιαστῶν. Σ' αὐτὸ τὸ γράμμα, ποὺ τὸ ἔλαβα ἀπόψε στὴ λέρη, μοῦ γράφετε ὅτι θὰ ἐρχόσαστε στὶς δώδεκα καὶ μισή. Εἶνε μιὰ ὥρα !... Μὰ δὲν πειράζει... Μὲ εἰδοποιήσατε ὅτι ἔχετε νὰ μοῦ δώσετε πέντε γράμματα τῆς λαίδης Ἄλμπερτ, ποὺ ἐκθέτουν τὴν ὑπόληψή τ' Θαυμάσια ! Εἶμαι πρόθυμος νὰ τ' ἀγοράσω...

Ἡ ἄγνωστος ἄνοιξε τὴν τσάντα της κ' ἀντὶ νὰ βγάλη ἀπὸ μέσα τὰ γράμματα, ἔβγαλε ἕνα πιστόλι. Ἔπα, μὲ τὸ ἀριστερό χέρι, ἀνασήκωσε τὸ βέλο της.

Ὁ Μίλβερτον χλώμιασε ξαφνικὰ κι' ὅσε νὰ τρέμη:

— Ἐσεῖς !... Ἐσεῖς !... ψιθύρισε κατόφκτος.

— Ναί, εἶμαι ἐγώ, ἡ λαίδη Ἐβερσον, ἡ ἀπὸ τὰ θυματά σου ! τοῦ φώναξε ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο βέλο. Μ' ἔξες νὰ χωρίσω ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου καὶ νὰ ἐξαφανισθῶ ἀπὸ τ' ἀριστοκρατικὰ σαλόνια... Τώρα ἦρθε ἡ σειρά μου νὰ σ' ἐκδικηθῶ ! Μίλβερτον εἶσαι ἕνα τέρας !...

Καὶ μὲ σταθερὸ χέρι τοῦ φύτεψε δυὸ σφαῖρες στὸ κεφάλι. Ἔπειτα, κατέβασε τὸ βέλο της καὶ χάθηκε σὰν ἀστραπὴ μέσα στὸ σκοτάδι...

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 2413)

ἀνθισμένο Μονμπρανσύ.

Στὶς ὀχτὼ ἀκριβῶς, ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ ἄνοιξε καὶ παρουσιάσθηκε ὁ Ροζέ.

— Εμπρός, τοὺς εἶπε, εἰσαστε ἕτοιμες; Τὸ αὐτοκίνητο σᾶς περμένει... Ἐγὼ θὰ περάσω μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὴ Βουλὴ γιὰ νὰ δῶ ἂν θὰ ψηφισθῆ ἀπόψε τὸ νομοσχέδιο γιὰ τὰ Δημόσια Ἔργα καὶ μόλις τελειώσω θἄρθω νὰ σᾶς δρῶ στὸ Μονμπρανσύ. Περιττὸ νὰ μὲ περμένετε ἐδῶ πέρα... Θὰ κάνετε ἕνα ὡραῖο περίπατο... Ἐμπρός!... Ἐμπρός!... Μόνο ποὺ δεν ἐμπιστεύομαι τὸ τιμόνι στὴν Ὀδέττη... Εἶνε θ' ὀτρελλῆ! Σὲ παρακαλῶ, Ραίνα, νὰ ὁδηγήσης ἐσὺ τὸ αὐτοκίνητο... Σύμφωνοι, ἔ; Ὠρεβοὶρ λοιπὸν στὸ «Ἄσπρο Παγῶνι» τοῦ Μονμπρανσύ!...

Κι' ἔφυγε γιὰ νὰ περάση ἀπὸ τὴ Βουλή.

***

Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ δὲν τὶς ξαναείδε πειά. Τὶς περμένε ὡς τὰ μεσάνυχτα στὸ «Ἄσπρο Παγῶνι». Ἔπειτα, ἀνήσυχος, ἔτρεξε στὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ μάθη μήπως τοὺς εἶχε συμβῆ τίποτε. Κι' ἐκεῖ τότε τὸν πληροφόρησαν ὅτι ἕνα κίτρινο αὐτοκίνητο, ποὺ ἔτρεχε μὲ ἀλλόκοτη ταχύτητα, εἶχε πέσει στὸ Σηκουάνα. Ἕνας χωροφύλακας ποὺ περνοῦσε τυχαῖα ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ εἶχε γίνει τὸ δυστύχημα, εἶχε προσέξει ὅτι στὸ τιμόνι καθόταν μιὰ γυναῖκα μὲ μαῦρα μαλλιά. Δ[illegible] ἀπὸ ἕνα βαν-θειὰ κοπέλλα γελοῦσε δόλχαρη...

Ὁ Ροζὲ, κατάπληκτος, σωριάσθηκε σὰν παράλ[illegible] ρέκλα. Ποτέ του δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῆ, σκληρὴ ἡ ἐκδίκησις τῆς Ραίνας.

ΦΡΕΝΤΕι

ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΑ ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 2446)

σα καὶ κάθησε κοντὰ στὴ φωτιά. Κι' ἔτσι πέρασαν μερικὲς ἡμέρες... «Ὅταν θὰ πιάσουν οἱ Καναδοὶ ἀστυνομικοί, συλλογιζόταν ὁ Ἄνταιμς, θὰ τοὺς παραδώσω αὐτὸν τὸν τυχοδιώκτη...»

Μὰ οἱ Καναδοὶ ἀστυνομικοὶ δὲν περνοῦσαν, γιατὶ κυνηγοῦσαν, πάνω στοὺς παγετῶνες τὸ δολοφόνο ἑνὸς χρυσοθήρα. Ὁ χειμώνας ἦταν ἄγριος. Κι' ὁ κυνηγὸς δὲν μποροῦσε νὰ ἀνέβῃ τὸν ξένο. Ὡστόσο τὸν φοβόταν διαρκῶς, γιατὶ ἦταν βέβαιος ὅτι ὁ ἄγνωστος θὰ τὸν δολοφονοῦσε μόλις εὕρισκε τὴν παραμικρὴ εὐκαιρία, γιὰ νὰ τὸν κλέψῃ. Κρατοῦσε λοιπὸν πάντα τὸ πιστόλι στὸ χέρι, παραμένοντας κάθε κίνησί του καὶ δὲν τοῦ μιλοῦσε ποτέ. Ἐπίσης δὲν τὸν ἄφησε νὰ πιάσῃ οὔτε ἕνα μαχαίρι τοῦ τραπεζιοῦ καὶ μιὰ φορὰ ποὺ πῆρε ὁ ἄγνωστος τὸ τσεκοῦρι γιὰ νὰ σκίσῃ ξύλα γιὰ τὸ τζάκι, ὁ Ἄνταιμς τοῦ ἔρριξε μιὰ σφαῖρα στὰ πόδια γιὰ νὰ τὸν τρομοκρατήσῃ.

Κάθε νύχτα πάλι, τὸν ἔδενε χειροπόδαρα σὲ μιὰ καρέκλα, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ κοιμηθῇ ἥσυχος. Μὰ ἡ ζωὴ αὐτή, ὕστερ' ἀπὸ λίγο, πείραξε στὰ νεῦρα τὸν κυνηγὸ τῶν γουναρκῶν. Καταλάβαινε πὼς θὰ τρελλαινότανε. Τὸ ἴδιο εἶχε πάθει καὶ ὁ ἄγνωστος. Κι' ἕνα βράδυ ποὺ ὁ Ἄνταιμς ἑτοιμαζόταν νὰ τὸν δέσῃ πάλι σὲ μιὰ καρέκλα, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ χάθηκε μέσα στὴν χιονοθύελλα.

Ὁ κυνηγὸς ξέσπασε σ' ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο κι' ἀμπάρωσε τὴν πόρτα του. Μὰ τὴν νύχτα ἐκείνη δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῇ. Συλλογιζόταν τὸν ἄγνωστο ποὺ εἶχε ἐξαφανισθῆ μέσα στὴν νύχτα.

Ὕστερ' ἀπὸ ὀχτὼ ἡμέρες, πέρασαν τέλος οἱ Καναδοὶ ἀστυνομικοί.

— Βρήκαμε, ἐ'ὶ πὸ κάτω ἀπὸ τὴν καλύβα σας ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ πέθανε ἀπὸ τὸ κρύο ! εἶπαν τοῦ κυνηγοῦ. Τὸν ξέρεμε. Ἦταν ἕνας ἥσυχος καὶ τίμιος ξυλοκόπος. Δὲν εἶχε πειράξει ποτὲ του κανένα... Μὰ στάθηκε ἄτυχος... Ἔπεσε, μιὰ ὥρα μακριὰ ἀπὸ τὴν καλύβα σας...

Ὁ Κλάρκ Ἄνταιμς δὲν εἶπε τίποτε. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὅμως ἔγινε ἀλκοολικός. Πέντε διαρκῶς οὐίσκυ γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὶς τύψεις του!... Εἶχε ἀφήσει ἕναν τίμιο ἄνθρωπο νὰ πεθάνῃ...

ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΙΕ

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς βγῆκε τότε ἀπὸ τὸν κρυψῶνα μός, ἔτρεξε κοντὰ στὴν πόρτα, τὴν κλείδωσε καὶ μ' ἕνα πήδημα πέρασε πάνω ἀπὸ τὸ πτῶμα τοῦ Μίλβερτον κι' ἄνοιξε τὸ χρηματοκιβώτιό του. Ὕστερ' ἁρπαξε ὅσα γράμματα βρισκόντουσαν ἐκεῖ μέσα καὶ τὰ ἔρριξε στὴ φωτιά. Ὅταν ἔκαψε καὶ τὸ τελευταῖο χαρτί, ἔσβυσε τὸ φῶς καὶ μοῦ φώναξε:

—Γρήγορα, Οὐάτσον ! Θὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸν κοιτῶνα...

Οἱ ὑπηρέτες ποὺ εἶχαν ξυπνήσει ἀπὸ τοὺς πυροβολισμούς, προσπαθοῦσαν ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα τοῦ γραφείου. Ἐμεῖς, ἀνοίξαμε τὸ παράθυρο τοῦ κοιτῶνος, πηδήσαμε στὸν κῆπο καὶ περάσαμε πάλι τὰ κάγκελλα δίχως νὰ μᾶς δῇ κανείς. Ἐκεῖ τότε, στὸ δρόμο, πήραμε κ' οἱ δυὸ μιὰ βαθειὰ ἀνάσα. Τί παρ[illegible]ξενη περιπέτεια !...

— Ἀγαπητὲ Οὐάτσον, μοῦ εἶπε τότε ὁ Σέρλοκ Χόλμς, εἶμαι πάρα πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ τέλος ποὺ δόθηκε σ' αὐτὴν τὴν ἱστορία...

— Κι' ἐγώ, τοῦ ἀπάντησα χαμογελῶντας.

Καὶ συνεχίσαμε σιωπηλοὶ τὸ δρόμο μας μέσα στὴν ἐμμίλη.

ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΛ